

blev paa den Maade ganske uafhængig. Men idet han nu traadte ud af Stationsbygningen og vilde stige ind i en af Hotelomnibusserne, der holdt udenfor, saae han Eberhardt komme i langsom Skridtgang ovre fra et lille Lystanlæg, der var anlagt paa en Skrænt ligeoverfor Stationen.

Han kunde ikke lade være at trække paa Smilebaandet ved dette Syn. Han forstod straks, hvorledes det forholdt sig. Broderen, der altid var saa ængstelig for sin Værdighed, havde oppebriet Togets Ankomst derovre i Anlæget, for at det skulde tage sig ud, som om han halvt tilfældigt var kommen her forbi paa en Spadseretur. Det var den Slags Naalestik, der i gamle Dage havde kunnet opbringe Per. Nu smilte han medlidende i Følelsen af sin Overlegenhed og fandt blot Broderen komisk.

Idet Eberhardt fik Øje paa Per og saae ham staa der og forhandle med Hotelkarlen, blev han tydeligt nok lidt opskræmt og forstærkede pludselig sine Skridt.

»Du vil vel ikke tage paa Hotel?« sagde han, næsten før de havde hilst paa hinanden. »Der er gjort et Værelse istand til dig derhjemme, og der er god Plads.«

Per betænkte sig et Øjeblik og opgav saa sit Forsæt for ikke unødigt at udæske. Han anmodede Hotelkarlen om at skaffe ham en Drager, vendte